

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

[Stålberg, Vilhelmina]

Hjalmar og Hulda

Kjærlighedsvise.

1. Paa blomsterkrædt Bakke sad Hjalmar og load
 Om Fortids Bedrifter en Sang,
 Og Eihernes Dager og Hofernes Blaad,
 Sig boiede dybt for hans Sang,
 Og Suglene sadde saa tause paa Grene,
 Som gyldne Kornar paa Straaene pene,
 De nikkede Bisald ved Vaarvindens Magt,
 Kjælt fraalte hans Vaande og Krigeriske Dragt.

2. Og hele Naturen, forynget og fjon,
 Saa yndig i festlige Skrud,
 Med nyflettet Blomstkrans og Vaarkappe fjon,
 Nu lo sem en længtende Brud,
 Og Glæden og Gien og Giffodens Minde,
 Ein Trylleglands vidste for Yndlingens Sinde,
 De svæved paa Vinger med gulfarvet Stands,
 Godt hød de ham Wee, Lykfatighed, Navn.

3. Da nærmed sig Hulda og Drømmen forbandt
 For Yndlingens henrykte Syn,
 Han saa bare hende, saa, Rodmen, sem brandt
 Og Purpur paa snehvide Sky'n,
 Han kyssted en Taare af fraalende Die,
 Han tænkte paa Verden og Striden saa soie,
 Lykfatig han sank i sin Tilbedtes Favn,
 Han glemte bort Wee og Kygte og Navn.

4. „Du elsker mig, Hulda, og Jorden mig bær,
 Jeg Duggen paa Rosen er lig,
 Du elsker mig Hulda, og Lykken den er
 Ei nu mere fremmed for mig,
 Thi Kjedsomheds Tomhed og Længselens Smerte
 De finde ei Veien ned til mit Hierte,
 Thi er ei Naturen, min Pige med dig
 Et fandt Paradis her paa Jorden for mig.

0.03 V box 20:596

5. Men sviger du mig, o, da slukker min Sol
Sa sprenges af Angest mit Bryst,
Da findes paa Jorden fra Pol og til Pol
Ei nogen som skjænker mig Trost;
Dog sværg mig, min Hulda, Gud høre paa dig
Mig aldrig at glemme, hvor end det gaar mig
At være mig trofast i Liv og i Død
At elske din Hjalmar i Lyst og i Nød.

6. „Min Hjalmar,“ sa' Hulda med sød Melodi,
Dg lukked hans Mund med et Kys
„Hvor tit har jeg sagt, at jeg trofast vil bli',
Det samme jeg svor dig jo nys,
Dog sværger jeg, Hjalmar, ved Himlen som hør mig
Dig aldrig at glemme, hvordan det saa gaar dig,
Dg blot for min Hjalmar jeg klæ'e mig til Brud,
Men bryder jeg Eden, saa straffe mig Gud.“

7. Dg Solen var sunken og Fuldmaanen lo
Saa mildt til de Elskende to,
Om Bakken sit Tusmørke Astenen drog,
Men endnu de fæde i No;
Dog maatte de hver til sit eget Hjem vandre,
Saa svor de høit at bli tro mod hverandre,
Dg Hulda hun lover at møde sin Ven
Ved næste Dags Skumring paa Bakken igjen.

8. Saa leved den salige Hjalmar en Tid
Dg Sommeren ilede med Hast,
Med Som'ren saa flygted hans gyldne Fred,
Som Dalens bortvisnede Græs,
Thi saa udbrod Krigens fortærende Plage
Fra sørgende Mo maatte Hjalmar bortdrage
I Striden, men Hulda i Elskovens Blod
Ham atter svor Troskab i Liv og i Død.

9. Et Aar var han borte, og Glæde og Liv,
Nu vorte i Landet paanyt,
Endt var nu den grusomme blodige Riv
Dg Sorgen til Glæde var bli't,
Med Ar og med Frugter sig Jorden mon smykke

Da skyndte vel Hjalmar sig hjem forat trykke
Sin længtende Brud til sit trofaste Bryst,
At ombytte Savnet med Glæde og Trost.

10. Ved Hjemmet han mødte den aldrende Svend,
En Nabo og trykked hans Haand,
Velkommen, du medige Yngling igjen
Fra Striden og fremmede Land.“
„Tak Svend“, sagde Hjalmar, „hvor gaar det med hende
Jeg ser nu derbort, og snart skal hun finde
Et himmelsk, forførende Blik bort til mig
Du hindrer mig, Svend, jeg forstaar ikke dig“.

11. Dg Svend tog i Bidflet og rykkede hans Hest
Tilbage et Skridt noget hvast,
„Jeg frygter, Du bli'e ingen velkommen Gæst.“
Da blegnede Hjalmar med Hast,
„Opmande dig Yngling, med Med for at høre
De Hilsning, som Glæden din nok vil bortsføre,
Bid da, at skionne Hulda, forkræklige Bud,
Idag er den store Sebastians Brud.“

12. „D'Himmel o Afsgrund“, skreg Hjalmar og slog
De Staalhandsker sammen med Skræk,
„Meenerderfke vent kun jeg træffer dig nok“
Dg dev for den gamle Mand's Kvæk,
I Firsprang han red til den Trolofses Hytte
Hvor Vinduerne vare med Blomster belyst
Dg Taget gav Gjenlyd af Gjæsternes Sang
Dg Harper og Bægrene klang paa en Gang.

13. Dg ind traadte Hjalmar i Krigerens Strud
Dg Harperne tauge med Hast,
Forbitret han gaar mod sin trolose Brud
Dg griber i Brudekronen fast.
Han river den vilbt af det mørkebrune Haaret
Saa bleg, som hun alt var paa Dødsleiet baaret
Saa Hulda med Dødsfkræk og bævende Barm
For sin svegne Kjærestes bævende Arm.

14. Brudgommen han lofted mod Hjalmar sit Sværd
Men Hjalmar han lofted og sit,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Han raabte: Du, Usting, blot du er du værd!
Mit Sværd bider kedde end dit,
Som Lover de skæmpede nu med hverandre
For Livet stred han og for Havn stred den andre
Som Jid, lyfte Dineses gnistrende Par,
Men Sagen dog uvis og uafgjort var.

15. Ung Hjalmar han stødte sin Klinge med Hast
I den havde Modstanders Bryst,
Men denne alt ham havde Banesaar bragt
Dg blegned med rullende Nøst,
Sank Efferen ned ved Forræderstenskens Side,
Som ikke lod af med at græde og kvide,
Naar hun paa den døende Ungling saa
Saa bleg som en afbrukken Lillie han laa.

16. „D ve mig, o ve mig min Hjalmar jeg sveg“
Hun raabte og Hænderne vred,
„At sværge er let, men det er ingen Leg,
At bryde saa troløst sin Ed,
Nu nagende Kvaler mon pine mit Hjerte“,
Dg inden tre Dage hun døde af Smerte
Ved Siden af Hjalmar hun jordedes da
Et Hjertespar blev de i Graven enda.

17. Hver Gang siger Sagnet, naar Midnatten har
Sin taagede Tusmørke strakt,
Den Bakken, hvor Hjalmar og Hulda for var,
Staar Hulda i Sølvhvid Dragt,
Paa Pladsen, hvor tit hun med Hjalmar har siddet
Dg lovet de Eder, som hun nu har sveget,
Hun klager og sukker med Taare og bleg
„D ve mig! o ve mig! min Hjalmar jeg sveg!“